

DK - DIALOG

Cena 3,- Kč

Pro členy Demokratického klubu zdarma

KONFERENCE O VÝCHOVĚ

Ve dnech 12.-14.zář 1994 se konala v Modré posluchárně Rektorátu Karlovy university konference s názvem "Evropské hodnoty demokracie a výchovy po zkušenostech s komunistickou totalitou". Uspořádalo ji Evropské hnutí a Universita Karlova ve spolupráci se šestnácti dalšími demokratickými sdruženími občanů; své zastoupení a referáty měl i Demokratický klub. Záštitu převzal předseda poslanecké sněmovny Milan Uhde a dva ministři resortů, kterých se tematika konference bezprostředně dotýkala - ministr kultury Pavel Tigrid a ministr školství Ivan Pilip.

Člověk, uvyklý za posledních čtyřicet let tomu, že se při podobných konferenčních příležitostech (tu i cizozemských) scházeli spíš profesionální "cestovatelé", se často apriorně naježí při představě ztraceného času a marných volání, předem odsouzených k vyšumění do ztracena. Nic takového, i největší skeptik tentokrát musel uznat, že se mýlil.

Organizační příprava konference spočívala na několika málo osobách pracovního představenstva; úkol zvládli v rekordním čase, s minimem nákladů, zato s maximálním vypětím a odpovědností, za což jim patří dík a uznání. Práce ostatně nekončí, protože referáty a diskusní příspěvky vyjdou tiskem ve sborníku, o němž vás budeme informovat. Papír ale sotva může zachytit atmosféru třídního zasedání, na němž se pořadatelé přidrželi zásady "všichni by měli být u všeho" tak, aby závěrečné prohlášení mohlo být věcí všech. Velké množství přihlášených příspěvků rozhodně neusnadnilo pořadatelům úkol rozdělit je do několika tematických okruhů, uvedených jedním či několika vstupními slovy, po nichž následovala diskuse s příspěvky přihlášenými i volnými, bezprostředně reagujícími na přednesené názory. I to se podařilo. Přestože ani role moderátorů nebyla jednoduchá, zhostili se jí dobře.

Dvě věci byly naprosto jasné: Nechceme "brblat u piva", nechceme jen konstatovat, že "ekonomická transformace" bez odpovídající "transformace duchovní" je stavba na hliněných nohách. Běhování nad hlubokou morální devastací společnosti se všemi průvodními jevy, na které dnes a denně narážíme, je zbytečné bez jasné představy o tom, jak dál, jak a čím nejúčinněji působit na tři základní prostředí, v nichž se výchova děje - v rodině, ve škole, mimo školu. Tato konference byla jen úvodem, jen rozkrytým spektrem mnoha otázek a odpovědí, k nimž se budeme vracet.

Za druhé: Charakteristický a povzbudivý byl obrovský zájem

ze strany těch, kteří k tomu měli co říci : pedagogů, z nichž mnozí byli těžce postiženi z politických důvodů, dobrovolných vychovatelů v mimoškolním čase (zástupci sokolů, skautů), početných zástupců těch, kdo poznali důsledky nacistické a komunistické totality na vlastní kůži; těch, kteří tu hovořili o otázkách víry a tolerance, občanského soužití, anebo o právních a dalších problémech našeho nasměrování k demokracii, k níž klopýtáme často víc slovy než skutky. Bohužel, za charakteristický je třeba pokládat i nezáměr, jaký projevila naše masmédia. Nebylo to vinou pořadatelů, naopak, ti uspořádali v dostatečném předstihu i tiskovou konferenci a faxovali informace do redakcí novin. Mimo zástupce ČTK a zástupců asi tří periodik se neobtěžoval žádný novinář, takže v nepoměrné přesile byli na tiskovce přítomni zástupci zúčastněných organizací - neměli málem komu odpovídat na otázky.

Ti, kdo si udělali čas, patrně nelitovali. Pro mne byla živá a otevřená diskuse jistým důkazem, že je možný a potřebný dialog mezi lidmi, kteří si přejí zlepšení. Sešlo se tu dost občanů spřízněných názorem, že spravedlnost, morálka, čest a poctivost nejsou nadbytečné pojmy; a že se nedostaví automaticky poté, co společnost dospěje ke kýžené metě ekonomického růstu. Měly by být základem zdravé společnosti od samého počátku. Přesto, že cesty k obnově "evropských hodnot demokracie a výchovy" se v pohledu mnohých odlišovaly, vůle k nápravě byla upřímná.

Oba ministři se omluvili pro pracovní nabitý program, který se kryl s konáním konference. Závěru odpoledního zasedání 13. září, na němž promluvil Milan Uhde, jsem se nemohla zúčastnit, takže mi nepřísluší komentovat jeho vystoupení. Zato byl přítomen bývalý ministr školství Josef Vopěnka, který se zúčastnil i diskuse.

V tématickém bloku s názvem "Občanské soužití" se hned na jeho počátku citlivě projevil neuralgický bod našeho vztahu k sousedu na západ od nás - Německu. "Poctivé vypořádání s minulostí - jeden ze základů dobrého soužití v evropském společenství" byl název referátu prof. dr. Adalberta Wollraba z Liebigovy university v SRN, příspěvku, na který reagovalo několik přítomných, byť původně chtěli hovořit na jiné téma. Ono "poctivé vypořádání se s minulostí", zjednodušené na "sebereflexi Čechů" a pokání za nelidskosti spáchané "vyhnáním Němců z pohraničí", muselo nutně vzbudit odezvu, jakou vzbudilo. Nebylo to jistě jen věkovým průměrem pamětníků jiného "kolektivního" násilí, lépe řečeno genocidy "podřadné" rasy Slovanů na východ od totalitní Třetí říše. Zároveň vystoupení demonstrovalo, že nelze smést ze stolu cokoli nevyjasněného; že bude nutné i v debatách Demokratického klubu se vracet nejen např. k námětům "kolektivní vina", "kořeny fašismu a rasismu", ale ke zcela evidentním mezerám ve znalostech historie (kdekdo operuje Benešovými dekrety, aniž přesně ví, co bylo jejich obsahem a co předcházelo jejich přijetí; že pokusy o odtržení uměle vytvořených "Sudet" od Československa sahají mnohem hlouběji do minulosti, než bylo období bezprostředně předcházející Mnichovu, atd.)

"Znalost historie své země jako pochopení příčin a následků a tím i náprava deformací ve výchově" byla námětem sdělení ing. Milana Kučery. Tématu se v jiné podobě dotklo mnoho příspěvků ostatních účastníků a zdaleka se netýkaly jen soužití s menšinami. Hovořilo se o filosofii vzdělání, hodnot a výchovy, o vztahu humanitních a přírodních věd. Souznění panovalo v tom, že se nelze spokojit s přípravou úzce specializované inteligence, vrstvy bu-

doucích technokratů a ekonomů s klapkami na očích; že humanitní vzdělání není něčím "navíc", pěkným, ale nikoli nezbytným vkladem. Konečně samo vědění (v jakémkoliv oboru) bez dobrého charakteru vzdělance může být i nebezpečnou zbraní; o tom podaly dějiny až po současnost dost obludné důkazy.

Z projevů několika účastníků, členů Svazu učitelů, postižených z politických důvodů, zazněl názor, že bez poctivého a důsledného vyrovnání s komunistickou minulostí nemůžeme nic pozitivního vybudovat. "Zvláště mládež je na pravdu a spravedlnost velmi citlivá. Když lidé vidí, že se vyplatí být zbabělý, nemít vlastní názor, že se vyplatí udávat, kolaborovat, budou hrůzné výsledky komunistického panství výrazným způsobem podtrženy. Musíme se snažit napravit alespoň maximum toho, co se ještě napravit dá," cituji z prohlášení, které požadovalo novelu zákona o mimosoudních rehabilitacích a zákona o protiprávnosti komunistického režimu, novelu lustračního zákona, resp. jeho zpřísnění, prodloužení a hlavně dodržování, přijetí zákona o tzv. špinavých penězích s povinností zpětného prokazování nabytí finančních prostředků v malé i velké privatizaci. Je to spíš zoufalý výkřik než konkrétní představa o realizaci v praxi. Lze ale tvrdit do očí bývalému kantorovi, který doplatil na svou neochotu překročit onu mezní hranici mravního principu, neučil děti něčemu, s čímž vnitřně nesouhlasil, nebyl servilní jako mnoho jiných, že má teď "myslet pozitivně", nepožadovat, aby se i v personální politice postupovalo s ohledem na čistý (nebo řádně zablácený) štít lidí? Znamená to, jedním dechem říci, aby se tiše smířil s věčným údělem čestných, kteří na svůj postoj vždycky doplatili, aby pominul fakt, že jeho děti nemohly studovat (zatímco děti těch konformních studovaly třeba i v "nedostupné" cizině), že bude mít poloviční penzi než jeho bývalý práskač či ke všemu ochotný představený. Nikdo nevolá po pomstě, jen po spravedlnosti, pokud to pro nás není pojem tak abstraktní, že jsme ho vytěsnili do říše pohádek.

K projevům teologů, nesporně dobře míněných: Nedomnívám se, že by apely na víru a spoléhání na mravní obrodu za pomoci příklonu k náboženství ("Homo est persona sibi transcendens in fidei") vedly k výraznému posílení morálky, postavily hráz vandalismu, agresivitě, drogám atd. Příkladem, nenásilím, bez stop fundamentalismu, s respektem pro ateismus jako totéž právo na "nevíru", pak ano; stejně tak ateisté budou respektovat věřící. Církev pronásledovaná získala nesporné sympatie, církev chovající se až příliš "tržně" postupně valnou část náklonnosti poztrácí.

Z příspěvků zaujala glosa k totalitním náboženským organizacím v současné společnosti, která se dotkla obecnějšího jevu: zneužití "touhy být ovládnán", jejíž maximum nastává v krizových obdobích překotných změn. Jedinci dezorientovaní a nezakotvení se stávají snadnou obětí sekt s pevnou organizací a poslušností, svou roli tu má i touha po dobrodružnosti, odlišení něčím "zvláštním". Těžko postřehnout zrádnost postupného vymývání mozků. Dodatečné sledování činnosti podobných organizací, navíc opatrných, aby se dostaly do viditelného rozporu se zákonem, je chytání býka za ocas.

Byli u nás legalizováni např. Svědci Jehovovi se svou vysloveně militantní a rozumu se přičící ideologickou výbavou. Stalo se, dokonce se jim demokraticky trpí masová shromáždění. Proč ne, když jakýkoli (nejlépe exoticky zahraniční) šarlatán mohl za mírný poplatek terorizovat obyvatelstvo hlučným ozvučením Letné či

poučila velmi názorně. Právě tak jako zákony přírodních věd nelze měnit podle stranické příslušnosti ministra, nemohou se měnit ani historická fakta. Osnovy však nelze nechat ani v rukou parlamentu, mohli bychom mít každé čtyři roky jiné osnovy. Přenechme osnovy, jakož i jiné věci, odborníkům a dbejme jen, aby byli nestoranní, případně aby nebyly potlačovány odchylné názory. Nechme pak na žácích, aby se s fakty svobodně seznámili a svobodně je přijali nebo odmítli. A dbejme, aby učitelé názory žáků, pokud budou v rozporu s jejich vlastními názory, respektovali (bez klasifikační odvety). Tak se historie stane nejen učitelkou života, ale i výchovou ke snášenlivosti a demokratismu.

František Filaun

VÝCHOVA K DEMOKRACII A "KRADENÍ DĚJIN"

V Dk-Dialogu IV/9 mě hluboce zarmoutil článek kolegy J. Friedlaendera "Demokraté si nesmějí nechat ukrást dějiny". V zájmu fair play musím přiznat, že jsem nečetl páně Holubův posudek osnov "Občanské školy" v letošním Respektu č. 47 a že jsem Piňhův projekt "Výchovy k občanství - Občanské školy" poslední dva roky nesledoval, takže nevím, jak se vyvinul speciálně ve směru osnov dějepisu. Samozřejmě se také jako občan, i jako člen Dk, plně stavím za zájem o demokratické zaměření výuky a výchovy ve škole. Jinak volám: Samá voda!

Už čtenář zmíněného článku se může ptát, zda P. Holub osnovy charakterizoval adekvátně (přítel Friedlaender z toho ostatně cituje minimum) a jak souvisí katechetský letáček EMPÉ ze 40-tých let (pamatuji, i když ne o Koniášovi) s koncepcemi Petra Piňhy z let 90-tých. Neboli zda není nitka argumentace příliš slabá a zda není předpojatě tažena jediným vyhroceným směrem (Bartolomějská noc!, stranické pozice v MŠ aj.).

Mně však zarmoutil nepoměr mezi oprávněným voláním po demokratické orientaci školy a zaměřením původního Piňhova projektu, o němž něco vím. Z vnějších důvodů musel změnit název, ale nepochybuji vůbec, že podržuje původní zaměření výchovy k občanství na základní škole postupem od humanistického vhledu nejprve do rodiny, pak obce a regionu s jejich kulturou a dějinami až k státu a světovému lidskému společenství. Tento projekt pokládám za nesmírně záslužný pro další vývoj celé populace (navíc je snad jediný svého druhu); jsou mi všechny důvody, aby jej demokraticky orientovaní občané (a třeba i Demokratický klub) sledovali s pozorností podpůrnou, nikoli paušálně polemickou či varovnou. Jak znám prapůvodce projektu prof. Piňhu, pár desetiletí kdysi kolegu na mat.-fyz. fakultě UK, nebude ani jemu proti myslí, bude-li to pozornost kritická, jak si věc sama zasluhuje.

Jelikož v Dk-Dialogu IV/9 předcházel článek A. Šubrtové právě o výchově, neodpustím si poznámku: je-li Petr Piňha rozhodně proti něčemu, pak je to bezbřehá ultraliberálnost už pro děti nejútlejšího věku. Obávám se, že ta by programově pustila (nebo pouští) do života mladé generace i leccos jiného než sekty či vdechování hadí síly. A rozhodně to není kultivovaná výchova k občanství, co u nás hrozí připravovat "ovladatelné obyvatelstvo, jemuž vládnout by i pro cizince bylo požitkem", abych citoval trefnou závěrečnou formulaci článku přítele Friedlaendera.

Václav Frei

D O K U M E N T

**EVROPSKÉ HODNOTY DEMOKRACIE A VÝCHOVY PO ZKUŠENOSTECH
S KOMUNISTICKOU TOTALITOU
12. - 14.9.1994 PRAHA**

Prohlášení a závěrečné usnesení účastníků konference Evropského hnutí v ČR a Univerzity Karlovy ve spolupráci s českou křesťanskou akademií, Českou obcí sokolskou, Českým svazem bojovníků za svobodu, delegací Evropské unie, Demokratickým klubem, Junákem - svazem skautů a skautek, Klubem Milady Horákové, Konfederací politických vězňů, Masarykovou společností, Masarykovým demokratickým hnutím, Občanským institutem, Společností Edvarda Beneše, Společností F.X.Šaldy, Společností Národního muzea, Spolkem Českého zemědělského muzea, Svazem učitelů a školských pracovníků postižených z politických důvodů, Uníí Comenius.

Účastníci konference Evropské hodnoty demokracie a výchovy po zkušenostech s komunistickou totalitou prohlašují, že má-li být přechod z komunistického systému do fungující parlamentní demokracie úspěšný, musí ekonomickou transformaci provázet transformace duchovní včetně obrody mravní. Je to proces obtížný, který v první řadě vyžaduje důkladný rozbor nejrůznějších společenských jevů. Hovoříme-li o mravní krizi naší společnosti, je třeba si ujasnit všechny její příčiny. Nespočívají jen v mravní a duchovní devastaci způsobené čtyřicetiletým komunistickým systémem. Současná dehumanizace života je problém celosvětový. Ukazuje se, že ani nejrozvinutější věda a technika nejsou s to vyřešit základní problémy člověka a lidstva a že jen pouhý materiální pohled na život lidskou osobnost degraduje.

Nejen komunistický režim, ale i zkušenost z druhé světové války a okolnosti, které jí předcházely, vážně poznamenaly myšlení i psychiku lidí. Marxistická ideologie, jež se po roce 1948 stala v našem státě ideologií panující, deformovala nejen vzdělanost a výchovu, které se ocitly v pozici služebníků totalitního systému, ale současně byly zavrhovány hodnoty obecné humanity a pluralitní demokracie jako reakční přežitky.

Takto usměrňované myšlení způsobilo, že ještě dnes podstatná část naší společnosti považuje zdůrazňování integrity mravního vědomí a odpovědnosti za nepraktickou a nereálnou iluzi, jež skutečnému životu spíše škodí a řadovému občanu se nevyplácí...

Obnova a aktuální výklad smyslu evropské vzdělanosti, včetně její české tradice, je svrchovaně naléhavým výchovným problémem, který se v první řadě projevuje ve sféře humanitního a společenského vzdělání. Je třeba systematickým postupem čelit tomu, aby na uprázdněné místo po zhroucení marxistické ideologické vize nastoupil náhradní, v podstatě materialistický princip. Proto je nezbytné aktuálně formulovat evropské duchovní a mravní základy demokratické společnosti s důrazem na jejich humanitní rysy.

Konference věnovala pozornost třem oblastem, v nichž proces výchovy a vzdělání probíhá: škole, výchově rodinné a výchově mimoškolní. Zdůraznila, že nestačí ujasnit si jen, co by se mělo napravovat, ale snad ještě závažnější je nalézt řešení, jak to konkrétně udělat, jakými prostředky dosáhnout nápravy. To znamená, aby se od slov přecházelo k praktickému jednání. - Proto účastníci konference přijali následující postup:

1. Pokračovat ve vzájemných kontaktech mezi demokratickými organizacemi, které se podílely na přípravě konference. Vyzvat další demokratické spolky, společnosti a kluby ke spolupráci. Vítání jsou i jednotlivci takto názorově orientovaní. Mravní obrodu nelze nadirigovat shora. Ta musí vyvěrat z naléhavé potřeby občanské společnosti. Proto iniciativa v takovém směru musí vycházet přímo od občanů.
2. Vytvořit pracovní sekce, jež se budou zabývat analýzami nezdravých společenských jevů, o kterých konference jednala a jejichž konkrétní řešení si to vyžaduje. (Je pochopitelné, že se tak bude dít v návaznosti na dosavadní analytické výzkumy příslušných odborných pracovišť. Nejde jen o tak často frekventované problémy, jako je např. velká rozvodovost, konzumní hlediska, obraz násilí v masmédiích apod., ale např. o konstatování "všichni jsme vinni" nebo "mám právo odpouštět za toho, komu se stala křivda" nebo "co je kolaborace a co snaha přežít" atd.).
3. Protože náprava a mravní obroda musí být postavena na principu hledání pravdy o sobě samých, je nezbytné, aby pravda o minulosti byla jasně řečena. Tomu mají napomoci zmíněné analýzy. Konference dospěla k závěru, že bez vyrovnání se s komunistickou minulostí nemůžeme nic pozitivního vybudovat. Proto je nezbytné uvážlivě kriticky zhodnotit i vývoj po listopadu 1989. Ve výchově nejmocněji působí příklad. Jestliže však mladý člověk vidí, že zlo se vyplácí a že jej o demokratických hodnotách poučují lidé, kteří aktivně prosazovali a podporovali komunistický režim, pak se výchova míjí účinkem a mravní úpadek je nezadržitelný...
4. Konference uvítala, že se na její přípravě podílela Pedagogická fakulta Univerzity Karlovy. Tím byl navázán kontakt mezi demokratickými organizacemi a touto fakultou, který by měl pokračovat v průběhu úsilí o duchovní transformaci. Klíčová úloha v etickém působení a duchovní transformaci připadá zejména budoucím učitelům, jež pedagogická fakulta vzdělává. Je potěšitelné, že nynější úsilí Univerzity Karlovy podpořily prakticky všechny další univerzity ČR a že budou v tomto započatém celospolečenském úsilí i nadále aktivně a tvořivě spolupracovat.
5. Účastníci konference vyslovili podporu tezi Mezinárodního kongresu "Význam rodiny pro současnost a budoucnost" (Praha 1994), která zní: "Rodina se má věnovat dětem celým životem. Za to, že to může dělat, jsou však zodpovědní její okolí a stát."
6. Účastníci konference se ztotožnili s názorem, že transformace školství je významná jako přechod od školství totalitní společnosti do školství společnosti demokratické, kde demokratická společnost zajistí rovný přístup ke vzdělání a zamezí segregaci různě hendikepovaných.
7. Účastníci konference budou podporovat všechny demokratické organizace pracující s mládeží. Jejich rozmanitý výběr (zejména mezi tradičními organizacemi, z nichž jmenujme Sokol, Junák, Orel, YMCA, YWCA) umožňuje, aby si každý zvolil organizaci podle své orientace. Již tím se mladý člověk učí respektovat pluralitu a odlišný názor, než má on sám. Protože je třeba demokratickým organizacím mládeže usnadnit práci, účastníci konference se obracejí na představitele státu a parlament, aby dořešili otázky navrácení jejich spolkového majetku.
8. Vzhledem k tomu, že v uplynulém čtyřicetiletí se rozšířil lhostejný až pohrdavý vztah k našemu (tehdy komunistickému) stá-

tu, je nyní nezbytné, aby i zde došlo k nápravě. Je třeba probudit humanitně založené vlastenectví a kladný vztah k České republice, což začíná v místě bydliště a jeho širším okolí. Proto účastníci konference uspořádají setkání s takovým zaměřením za účasti starostů měst a obcí.

9. Konference zdůraznila potřebu kvalitní znalosti historie našeho národa a státu. Bez nich se občané snadno stávají oběťmi extrémních názorů a manipulací. Účastníci konference rovněž odmítají jakékoliv projevy neonacismu, rasismu, xenofobie, antisemitismu a komunistického totalitního vidění života a světa jako pole třídního boje. Konference žádá všechny orgány státní moci, aby nekompromisně postupovaly proti šifitelům a organizátorům takovýchto tendencí. V souvislosti s blížícím se 50. výročím konce druhé světové války byl vysloven požadavek, aby se sdělovací prostředky a školy soustavně zaměřily na vysvětlování a připomínání našeho národního boje za svobodu proti nacismu.

10. Aby se dosáhlo nápravy ve věcech vzdělání a výchovy, musí současně dojít k souladu ve výchovném působení školy, rodiny a mimoškolní sféry. Účastníci konference se proto obracejí na všechny sdělovací prostředky, aby se na takovém úsilí podílely.

11. Konference požaduje v oblasti vzdělání a výchovy důsledné vyrovnání s neblahým dědictvím komunistické totality. Jedině tak může dojít ke skutečné obnově tradičních duchovních základů české státnosti a jejich konkrétních projevů na evropsky významné a přínosné úrovni. V takovém duchu chtějí účastníci konference nadále působit a pracovat.

12. Skončené jednání jeho účastníci pokládají za první pracovní konferenci, na niž po roce naváže konference další, jež se bude zabývat mezitím vypracovanými analýzami i dalšími konkrétními řešeními. Uskuteční se na půdě Univerzity Palackého v Olomouci.

Na závěr je třeba říci v duchu Masarykově, že jediné každodenní drobná systematická práce může přinést ovoce. Řešit problémy duchovní přeměny a mravní obrody je sice proces obtížný, ale naprosto nezbytný, chceme-li být stabilním demokratickým státem, v němž humanita není prázdné slovo.

(Mírně kráceno)

INFORMACE

Demokratický klub na Slovensku

Dňa 18.10.1994 sa v bratislavskej kaviarni Olympia stretli členovia a priaznivci Dk zo Slovenska s predsedom Dk kol. Zdeňkom Pavlíkom, ktorý na stretnutí informoval o poslaní a činnosti Dk. V diskusii sa okrem iného hovorilo aj o možnosti založenia Demokratického klubu na Slovensku.

Tejto téme bolo venované ďalšie stretnutie, ktoré sa uskutočnilo v novembri. Po dlhšej diskusii a zvážení všetkých okolností sa prítomní rozhodli zostať iba členmi českého Dk a samostatný klub na Slovensku zatiaľ nezakladať. Ďalej sa dohodli na pravidelné diskusné stretnutia, ktoré by sa konali raz za mesiac a na ktorých by sa okrem diskusií (prípadne prednášok) na aktuálne témy hľadali aj možnosti pre rozšírenie a stabilizovanie skupiny záujemcov, ktorí by sa v budúcnosti mohli stať základom pre Dk na Slovensku. Na najbližšom stretnutí v januári by sa mal zvoš

lit 3-členný přípravný výbor, který bude zatial organizovat našu činnost.

Boris Vaňo

* * *

Poslední diskusní setkání Demokratického klubu t.r. proběhlo 8. prosince. Diskuse se zaměřila na výsledky komunálních voleb, na způsob voleb a práci volebních komisí, na které se někteří členové Dk podíleli. Závěrem bylo doporučeno, aby v příštích parlamentních volbách nabídli svou pomoc ve volebních komisích i další členové Dk.

I tentokrát byl náš diskusní večer spojen s malým občerstvením, které obětavě připravila kol. Šubrtová.

Příští setkání členů a příznivců Dk se koná ve čtvrtek 12. ledna 1995 v 17 hod. opět na Právnické fakultě UK v Praze 1, nám. Curiových 1, 1. patro, místnost č. 103.

KV

* * *

Doporučujeme k přečtení

Lumír Soukup: Chvilé s Janem Masarykem. Vydala Univerzita Karlova pro Ústav dějin UK - Archiv UK. Redaktor publikace: PhDr. Zdeněk Poustka, redakční a jazyková spolupráce PhDr. Marie Štemberková. Praha 1994, 1. vyd. Vzácné svědectví tajemníka Jana Masaryka, paměti a vzpomínky, opřené o doklady z osobního a politického archivu, které mu byly dány do úschovy před ministrovou sebevraždou, respektive "duchovní vraždou" v roce 1948. Výběr z rozsáhlejšího rukopisu vzpomínek L. Soukupa dobře dokumentuje i zápas československého exilu o uznání, obsahuje mnoho postřehů k osobnosti a činnosti Edvarda Beneše, pozadí i tragiku oněch "sevřených kleští" kolem února 1948. Díky směšně malému nákladu 1500 výtisků byla knížka téměř okamžitě rozebrána; zájemci musí čekat na další vydání.

A.Š.

* * *

Upozornění pro členy a ostatní příjemce Dk-Dialogu

Sdělte nám, pokud došlo ke změně Vaší adresy, tj. i přejmenování ulice nebo náměstí. Pokud dostáváte Dk-Dialog do zaměstnání a přejete si ho dostávat na domácí nebo jinou adresu, sdělte nám tuto adresu.

red.

Výbor Demokratického klubu a redakce Dk - Dialogu přeje všem členům a přátelům Demokratického klubu v nastávajícím roce 1995 dobré zdraví a mnoho štěstí a úspěchů.

Vydavatel: Demokratický klub, pošt. přihrádka 663, 111 21 Praha 1
Odp. redaktor: Josef Janoušek, Domažlická 4, 130 00 Praha 3
Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím pošt Praha čj. NP 2471/93 ze dne 20.12.1993
Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. 6759